

โดราเอมอน : ตัวละครจากการ์ตูนโดราเอมอน

● นำเสนอเมื่อ 7 ส.ค. 2555

โดราเอมอน หรือ โดเรมอน (ญี่ปุ่น: ドラえもん Dora'emon โดระอะเอะมง ?)

เป็นตัวละครจากการ์ตูนเรื่องโดราเอมอน เป็นหุ่นยนต์แมวจากโลกอนาคต ในยุคคริสต์ศตวรรษที่ 22 เกิดวันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2655 (ค.ศ. 2112) ลักษณะตัวอ้วนกลมสีฟ้า (เมื่อแรกเกิดมีสีเหลือง) ไม่มีใบหู เนื่องจากถูกหนูแทะ มีหนวดที่เป็นหุ่นยนต์ที่เลี้ยงซึ่งคนที่ซื้อโดราเอมอนมาคือเซวาชิเหลนชายของโนบิตะ วันหนึ่งเซวาชิเกิดอยากูรูสาเหตุที่ฐานะทางบ้านยากจน จึงได้กลับไปในอดีตด้วยไทมแมชชีน จึงได้รู้ว่าโนบิตะ (ผู้เป็นปู่ทวด) เป็นตัวตุนเหตุ เซวาชิจึงได้ตัดสินใจให้โดราเอมอนยืมเวลาไปคอยช่วยเหลือดูแลเวลาโนบิตะโดนแกล้งโดยใช้ของวิเศษที่หยิบจากกระเป๋าสี่มิติ

โดราเอมอนเคยได้รับเลือกจากนิตยสารไทม์เอเชีย ให้เป็นหนึ่งในวีรบุรุษของทวีปเอเชีย[1] และในวันที่ 19 มีนาคม พ.ศ. 2551 มาซาฮิโกะ คาบุระ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของญี่ปุ่น ได้แต่งตั้งให้โดราเอมอนเป็นทูตสันถวไมตรีอย่างเป็นทางการ เพื่อช่วยในการประชาสัมพันธ์วัฒนธรรมของประเทศ โดยนับเป็น "ทูตแอนิเมชัน" ตัวแรกของประเทศญี่ปุ่น[

แรงบันดาลใจ

ตัวละครโดราเอมอนนั้น ได้รับแรงบันดาลใจเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2512 เนื่องจากนักวาดการ์ตูนทั้ง 2 ฟุจิโกะ ฟุจิโอะ ได้ลงโฆษณาการ์ตูนเรื่องใหม่ของเขาทั้งสองไว้ว่าจะมีตัวเอกที่ออกมาจากลิ้นชัก ในนิตยสารการ์ตูนฉบับเดือนธันวาคม แต่ในความจริงแล้วทั้งสองยังไม่มีไอเดียเกี่ยวกับการ์ตูนเรื่องนี้แม้แต่น้อยเลย เมื่อใกล้ถึงเวลาส่งต้นฉบับก็ยิ่งเพิ่มแรงกดดันให้กับทั้งสองเป็นอย่างมาก

อิโรชิ ฟุจิโมโตะ หนึ่งในนักวาดการ์ตูน ได้เผชิญเห็นแมวจรจัดที่มักแอบเข้ามาเล่นที่บ้านของตนเองเป็นประจำ เขามักจะชอบจับแมวตัวนั้นมาหาหมัดจนเวลาล่วงเลยมาถึง 4.00 น. ก็ยังไม่มีไอเดียเกี่ยวกับการ์ตูนเรื่องใหม่ ทำให้อิโรชิโมโตะตัวเองเป็นอย่างมาก และคิดเลยเถิดไปว่าโลกนี้น่าจะมีไทมแมชชีน เพื่อย้อนเวลากลับไปแก้ไขอดีต หลังจากนั้นอิโรชิได้เผลอหลับไปด้วยความอ่อนล้า เมื่อเขาสะดุ้งตื่นขึ้นมา ทำให้เขาตกใจว่าตนเองเผลอหลับไป จึงรีบวิ่งลงจากบันไดบ้านไปสะดุดกับตุ๊กตาลมลูกญี่ปุ่นของลูกสาวที่ตกอยู่บนพื้น

เหตุนี้เองทำให้อิโรชิเกิดไอเดียขึ้นโดยนำหน้าแมวจรจัดมาผสมกับตุ๊กตาญี่ปุ่น สร้างออกมาเป็นตัวละครหุ่นยนต์แมวจากอนาคตคอยช่วยเหลือเด็กชายที่แสนจะไม่ได้เรื่อง และตั้งชื่อว่าโดราเอมอน เป็นคำผสมระหว่าง "โดราเนโกะ" กับ "เอมอน" ในภาษาญี่ปุ่น โดราเนโกะนั้นแปลว่าแมวหลงทาง ส่วนคำว่า "เอมอน" เป็นคำเรียกต่อท้ายชื่อของเด็กชายในสมัยก่อนของประเทศญี่ปุ่น

ต้นกำเนิด

โตราเอมอนสมัยตัวสี่ฟ้าไม่มีหูและเป็นตอนแรกที่โตราเอมอนนั่งไทมแมชชีนมาที่บ้านของโนบิตะ

โตราเอมอนถูกผลิตขึ้นในโรงงานสร้างหุ่นยนต์ที่เมืองโตเกียว เมื่อวันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 2112 (พ.ศ. 2655) แต่ในระหว่างการผลิตเกิดข้อผิดพลาดขึ้น ทำให้โตราเอมอนมีคุณสมบัติไม่เหมือนหุ่นยนต์แมวตัวอื่น ต้องเข้ารับการอบรมในโรงเรียนคลาสพิเศษของโรงเรียนหุ่นยนต์ (และได้พบกับเพื่อนๆ แก๊ง ขบวนการโตราเอมอน ที่นั่น) จนกระทั่งวันหนึ่ง ในงาน "โรบ็อต ออดิชั่น"

ซึ่งเป็นงานที่จัดให้มีการแสดงความสามารถของหุ่นยนต์ที่ได้ผ่านการอบรมแล้ว ด้วยความซุกซนของเซวาชิในวัยเด็ก เขาจึงได้กดปุ่มเลือกซื้อโตราเอมอนมาไว้ที่บ้าน ด้วยเหตุนี้ โตราเอมอนจึงได้มาอยู่อาศัยที่บ้านของเซวาชิ ในฐานะของหุ่นยนต์เลี้ยงเด็ก[3] แต่ในต้นฉบับดั้งเดิมนั้นจะแตกต่างกัน คือ โตราเอมอนได้ถูกนำไปขายทอดตลาด เพราะเป็นสินค้าไม่ได้คุณภาพ จากนั้นพอแม่ของเซวาชิจึงมาซื้อโตราเอมอนไปไว้ที่บ้าน

แต่เดิมนั้นตัวโตราเอมอนมีสี่เหลี่ยม และมีหู แต่แล้วในวันที่ 30 สิงหาคม ค.ศ. 2122 (พ.ศ. 2665) ขณะที่โตราเอมอนหลับอยู่นั้น ไบฮุกก็โดนหนูแทะจนแหงไปทั้ง 2 ข้าง และไม่สามารถขอมแซมให้เหมือนเดิมได้ หลังจากรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล หุ่นยนต์แมว "โนราเมียโกะ" (ノラメィゴ) แฟนสาวของโตราเอมอนก็มาเยี่ยม แต่พอรู้ว่าโตราเอมอนไม่มีหู เหลือแต่หัวกลม ๆ โนราเมียโกะถึงกับหัวเราะเป็นการใหญ่ ทำให้โตราเอมอนเสียใจเป็นอย่างมาก แต่ก็พยายามทำใจด้วยการดื่มยาเสริมกำลังใจ แต่โตราเอมอนหยิบผิดกลายเป็นดื่มยาโสโครกแทน ทำให้เขาโสโครกกว่าเดิม และร้องไห้ไม่หยุดอยู่ริมชายหาด 3 วัน 3 คืน จนสีลอกเปลี่ยนเป็นสีฟ้าอย่างที่เรารู้กันในปัจจุบัน หลังจากนั้นโตราเอมอนจึงเกลียดกลัวหนูเป็นอย่างมาก และไม่คอยมีความมั่นใจในตัวเองเกี่ยวกับเรื่องความรัก

นอกจากนั้น โตราเอมอนยังมีน้องสาวชื่อโดเรมี ที่จริงก็แค่ใช้เศษเหล็กแบบเดียวกันในการผลิต แต่โดเรมีใช้น้ำมันรุ่นใหม่ ขณะที่ผลิตโตราเอมอนอยู่ได้ทำชิปหล่นหายไป 1 ส่วน จึงทำให้หยิบของวิเศษผิดพลาดบ่อยๆ

ข้อมูลจำเพาะของโตราเอมอน

เป็นความตั้งใจของผู้วาดการ์ตูนที่ใช้ตัวเลข 129.3 กับตัวละครนี้ โตราเอมอนจึงมีอะไรหลายอย่างเกี่ยวกับตัวเลขชุดนี้

มีน้ำหนัก 129.3 กิโลกรัม

ความสูง 129.3 เซนติเมตร (แต่เวลานั่ง จะเหลือ 100 เซนติเมตร)

กระโดดได้สูง 129.3 เซนติเมตร (เวลาเจอหนู)

มีพลังกำลัง 129.3 แรงแม้า

วัดรอบหัว รอบอก รอบเอวได้ 129.3 เซนติเมตร

วิ่งปกติในระยะ 50 เมตรใช้เวลา 15 วินาที แต่ถ้าเจอบุคคลจะวิ่งได้เร็วถึง 129.3 กิโลเมตรต่อชั่วโมง
วันที่ผลิตคือ ปีที่ 2112 เดือน 9 วันที่ 3 (เรียงแบบปฏิทินญี่ปุ่น)

ส่วนประกอบในร่างกาย

กายวิภาคของโตราเอมอน

เนื่องจากเป็นหุ่นยนต์แมวที่ผลิตขึ้นในอนาคตคือคริสต์ศตวรรษที่ 22 ตามจินตนาการของผู้แต่ง
ส่วนประกอบในร่างกายของโตราเอมอนจึงเต็มไปด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง(แต่จะเสียแล้วเป็นส่วนใหญ่
ทำให้โตราเอมอนมีราคาถูกลง) ซึ่งมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

หัว

โตราเอมอนเป็นหุ่นยนต์แมวที่มีการติดตั้งชิปคอมพิวเตอร์ในหัว ทำให้มีความรู้สึกนึกคิด
สามารถพูดภาษามนุษย์ (ภาษาญี่ปุ่น) และพูดภาษาแมวได้ แต่ภาษาอื่นๆ นอกจากภาษาญี่ปุ่น และภาษาสัตว์อื่นๆ
จะฟังไม่รู้เรื่อง จึงต้องฟัง "วุ่นแปลภาษา" กับ "หูฟังภาษาสัตว์" แทน อีกทั้งยังสมองไม่ว่าเท่าที่ควร
เวลาคำนวณเลขยากๆ จึงต้องใช้กระดาษทด หรือเครื่องคิดเลขช่วย นอกจากนี้ หัวของโตราเอมอนยังแข่งราวกับหิน
ซึ่งเขาถือว่าเป็นอาวุธลับขั้นสุดท้ายของตัวเอง โดยสามารถเอาหัวโขกจนประตูปังได้
และวิ่งกระโจนเอาหัวพุ่งใส่แท่งค้แกส(ที่ทำจากโลหะผสมชนิดพิเศษ) จนแท่งค้เป็นรูเสียหาย
(แต่ตนเองก็หมดสติไปเลยเช่นกัน) ไบหน่า

ไบหน่าของโตราเอมอน มีลักษณะเป็นทรงกลม จมูกกลมสีแดง และมีหนวด 6 เส้น ดูคล้ายกับแมว
แต่คนอื่นๆ มักเข้าใจผิดคิดว่าเป็นหนูกิ หรือแรคคูน ซึ่งโตราเอมอนจะไม่พอใจทุกครั้งที่ถูกเรียกแบบนี้

ตา

ตาแสงอินฟราเรด สามารถมองเห็นได้แม้แต่ในที่มืด(ซำรุค) จมูก

มีลักษณะเป็นลูกกลมๆ สีแดง เหมือนกับปลายหาง รับรู้กลิ่นได้ไวกว่ามนุษย์ 20 เท่า แต่ปัจจุบันซำรุค
จึงสามารถดมกลิ่นได้เท่าจมูกคนเท่านั้น หนวด

มี 6 เส้น เป็นหนวดเรดาร์ สามารถจับวัตถุระยะไกลได้ แต่อยู่ระหว่างรอซ่อมแซม ร่างกาย

ผิวหนังเป็นโลหะผสมพิเศษต้านแรงดึงดูด ทำให้ผู้นละเองไม่สามารถจับเกาะได้
นอกจากนี้ยังมีความทนทานสูง แม้อยู่ในอวกาศหรือใต้ทะเลลึกก็ไม่เป็นปัญหา
โดนของเหลวคล้ายกรดสาดใส่ก็ไม่ละลาย แต่ก็ยังมีข้อเสียหลายอย่างเช่นกัน คือ แพ้อากาศร้อน และแพ้อากาศหนาว
จนถึงขั้นเป็นหวัดได้ หากโดนไฟฟ้าช็อตก็จะเสียหาย และพอกินอะไรเข้าไปจะกลายเป็นพลังงานทั้งหมด

มือ

รูปร่างกลมสีขาวไม่มีนิ้วมือ จึงไม่สามารถเล่นพินด้าย[14] และเป่าขลุ่ยได้ เล่นบาริโตนก็ไม่ถนัด[15]
แต่สามารถดูดจับสิ่งของได้ทุกอย่าง[16] ปาก

ปากขนาดกว้าง สามารถรับประทานได้ทุกอย่าง
โดยจะเปลี่ยนเป็นพลังงานปรมาณูโดยมีตาปฏิกรณ์อยู่ที่ส่วนกระเพาะ ภายในปากจะมีฟันที่เรียกว่า "ฟัดคัตเตอร์"
ซึ่งจะปรากฏให้เห็นเฉพาะเวลาที่โดราเอมอนโกรธจนต้องยิงฟันเท่านั้น แต่ในตอนพิเศษ "ไดโนเสาร์ของโนบิตะ
2006" โดราเอมอนกลับถูกวาดใหม่มองเห็นซี่ฟันอย่างชัดเจน กระพรวน ไวหอยคอ มีสีเหลือง ส่วนสายคาดมีสีแดง
เมื่อส่วนกระพรวนจะสามารถเรียกแมงที่อยู่ที่ใกล้เคียงมาชุมนุมกันได้ โดยจะปล่อยคลื่นเสียงพิเศษ
แต่ตอนนี้ใช้งานไม่ได้[9] ปัจจุบันจึงได้เปลี่ยนชิ้นส่วนใหม่เพื่อใช้งานเป็นกล่องถ่ายรูปขนาดเล็กแทน[9]
กระเป๋านาฬิกา

เป็นกระเป๋าสี่มิติ ไว้สำหรับเก็บของวิเศษ พื้นที่เก็บของไม่มีจำกัด สามารถถอดไปทำความสะอาดได้
โดยระหว่างนั้นจะนำกระเป๋าสี่มิติใบสำรอง หรือที่มักเรียกว่า "กระเป๋าสำรอง" มาใช้แทน
ซึ่งกระเป๋าทั้งสองจะมีมิติเชื่อมต่อกัน ของที่เอาใส่ในกระเป๋าใบหนึ่ง
จะสามารถนำออกมาจากกระเป๋าอีกใบหนึ่งได้[17] เทา

ลักษณะแบนเรียบ สีขาว มีพลังต้านแรงดึงดูด ส่งผลให้เท้าอยู่ลอยจากพื้น 3 มิลลิเมตร
เลยไม่จำเป็นต้องใส่รองเท้าเพราะไม่มีฝุ่นผงติดเท้า
เดิมที่เท้าของโดราเอมอนจะเป็นแบบที่สามารถเดินได้โดยไม่มีเสียงเหมือนกับแมวย่อง แต่ปัจจุบันชำรุดไปแล้ว
ทำให้เวลาเดินจึงมีเสียงจากแรงเสียดสีกับอากาศ สำหรับเวลาที่จักรยานต้องไซปากจับแฮนด์
และใช้มือถีบที่บันจักรยานแทน เนื่องจากขาหยังไม่ถึง[18] หาง เป็นสวิทช์ปิด-เปิด ถ้าถูกดึง ทุกอย่างจะหยุดทำงาน
โดราเอมอนสามารถดึงหางเพื่อปิดสวิทช์ตัวเอง แต่ไม่สามารถดึงเพื่อเปิดเองได้ ปัจจุบันคุณสมบัตินี้ถูกยกเลิกไปแล้ว

สิ่งที่ชอบ-เกลียด

สิ่งที่ชอบที่สุดคือขนมหวานญี่ปุ่นที่เรียกว่า โดรายากิ (แป้งทอด)
โดยสามารถกินโดรายากิขนาดใหญ่ที่สุดในโลก (ขนาดใหญ่เท่าห้องของโนบิตะ) ได้คนเดียวหมด[19]
และเคยชนะเลิศการแข่งขันกินโดรายากิเร็วมาแล้ว[20] และเพียงแค่มิได้กินโดรายากิตติดต่อกัน 3 วัน
ก็แทบจะทนมีชีวิตอยู่ไม่ได้[21] สาเหตุที่ชอบกินโดรายากินั้น เป็นเพราะสมัยอยู่ในศตวรรษที่ 22
โดราเอมอนเคยได้รับโดรายากิจากแมงสาว "โนราเนียวโกะ" มันจึงกลายเป็นของโปรดของเขามาตั้งแต่บัดนั้น[3]
เขาสามารถทำได้ทุกอย่างโดยไม่เลือกวิธีการเพื่อให้ได้โดรายากิมา
หากได้ยินว่ามีร้านคาราไนไหนที่ขายโดรายากิลดราคาก็จะรีบวิ่งไปซื้อมาในทันที
ซึ่งจากความชอบจนกลายเป็นของโปรดนี้เอง
จึงทำให้โดราเอมอนให้ความสำคัญกับเรื่องราวชาติความหวานของโดรายากิเป็นอย่างมาก
จนถึงกับเคยมีเรื่องถกเถียงกับเจ้าของร้านขายขนมมาแล้ว หลังจากที่ทางร้านทำโดรายากิออกมาหวานเกินไป[22]

นอกจากโดรายากิแล้ว อาหารอย่างอื่นที่โดราเอมอนชอบก็คือ ขนมโมจิ ซึ่งเคยได้กินในตอนแรกสุด
ที่เพิ่งเดินทางมาหาโนบิตะด้วยไทม์แมชชีน โดยเมื่อโดราเอมอนได้กิน ก็บอกว่า อร่อยมาก
ขนาดกินจนหมดแล้วยังถึงกับเลียจานเลยทีเดียว[23]

ส่วนสิ่งที่โดราเอมอนเกลียดและกลัวที่สุดคือ หนูเพราะเคยโดนหนูกัดหูจนหูแหว่งไปทั้ง 2 ข้างตอนหลับ
นอกจากนั้นยังกลัวแฮมสเตอร์ด้วย เพราะโดราเอมอนถือว่าเป็นสัตว์ในตระกูลเดียวกับหนู[24]

ชื่อเรียกในภาษาต่างๆ

โดราเอมอนมีการตีพิมพ์ไปในหลายประเทศทั่วโลก
ทำให้บางครั้งอาจจะมีมีการเรียกโดราเอมอนต่างกันในแต่ละภาษา

ภาษาจีนกลาง - 希灵洞 (Xīlíng Dòng, เสี่ยวดิงต้ง) หรือ 希廉洞 (Jīxiàn Dòng) หรือ 希沁洞 (Jīqìn Dòng)

ภาษาจีนกวางตุ้ง ในฮ่องกง - 叮当 (ต๊ะหลาเอม่ง) แต่ก็นิยมเรียกว่า 叮 (Ding Dong)

ภาษาเวียดนาม - Ôrêmon

ภาษาจีนกลาง ในประเทศไต้หวัน - 叮当 แต่ก็นิยมเรียกว่า 叮

ภาษาตากาล็อก - Damulag

ภาษาเกาหลี - ฉบับไพเรทใช้ชื่อว่า 叮当 (โดงซาโมง) ส่วนฉบับลิขสิทธิ์ใช้ชื่อว่า 叮当 叮当 (โดงซาโมง โดราเอโมง)

ภาษามาลเลย์- Doraemon แต่ออกเสียงว่า โดเรมอน (do.re.mon)

ภาษาไทย - จะเรียกกันติดปากว่า"โดเรมอน"แต่ถ้าเป็นภาษาเขียนจะเขียนว่า"โดราเอมอน"

นอกจากนี้ในภาษาฮินดี และภาษาอินโดนีเซีย ยังคงเรียก Doraemon ตามต้นฉบับ